

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. I. Adulatio quàm promulgatum sit vitium, & quibus titulis Adulatores
afficiendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

calorum, sed qui facit voluntatem Patris. En, mi homo, in hoc circulo conclusus es, neptius egredieris quam dixeris, num in arbitratum Dei dedere te velis, an tuis placitis vivere. Si tibi pax cordi sit, si nolis esse hostis Numinis, si impium cum Deo bellum oderis, illico responsum dabis. Ah, mi bone Christiane, quid tergiveraris, quid deliberas, quid cunctaris? moram odit hoc negotium. Si sapias, regem illum imitaris, & paratissime respondes: Mi Deus, sanctissime voluntati tue me totum perfectissime trado, & adstringo, paratus omnia & agere, & pati, vivere, mori, prout tu volueris. In quibuscunque vel gravissimis etiam arumnis summo mihi

A solatio erit rectissima voluntas tua. Hanc ego mihi nunc unam unicam & vivendi & moriendi regulam statuo; Fiat voluntas Domini, fiat, fiat. Variis omnia procellis disturbentur, furant arma mutuis concursibus, classes classibus frangantur, fora litibus dies perpetuos strepant, omnia negotiosis conatibus tumultuentur, hoc ego mihi negotium sumo, ut ad unam atque unicam Dei voluntatem me totum componam. Jamque illud intimo pectore amplector sanctissimum oraculum. *Mundus transiit & concupiscentia eius: qui autem facit voluntatem Dei, manet in Aeternum.* 1. Ioan. c. 2. v. 17.

Finis Heliotropii.

ORBIS PHAETON.

HOC EST

DE VNIVERSIS VITIIS LINGVÆ.

A

CAPVT PRIMVM.

ADVLATIO quam divulgatum sit vitium,
& quibus titulis adulatores afficiendi.

ADVLATIO inter vitia lingue agmen ducit, & ingentem post se victorum catervam trahit. ADVLATIO grave malum, sed suave; letale malum, sed civile; malum grande, sed subtile, & potens omni ferè priori avo; sed necdum vires perdidit. Tam vegetum, re-

cens, integrum & vividum nostro hoc avo est, quam fuit prisco illo, de quo Hieronymus: *Isto, inquit, maxime tempore regnat adludio: quoddam est gravissimum, quia iniquitatis ac benevolentia loco ducitur, ita fit, ut qui adulari nescit, aut invidus aut superbus reputetur.* Quid ais, Hieronyme, jam ante mille trecentos & amplius annos hoc vitium in flore? Nisi me valde fallo, hæc artes ex orco, plerunque incrementum sumunt à tempore, & quo plus ætatis, plus etiam acquirunt roboris.

Quid hinc illinc in magnatum ædibus, in aulis Principum, in Regum palatiis atque turribus, adulando patretur mali, tamen nesciam, hoc tamen scio, contra hoc vitium plurimos gravissimè stomachari, & ubi dicendi spatium est, indignatione prolixà in hanc pestem invehi. Quidquid sit, hoc vitium silendo præterire non licet. At tanguntur aliqui, qui se notatos sentient? Hic iterum Hieronymi monitum jacet, & metum eximat: *Incepitio generalis, non est injuria persone unius.* Quod si multi hoc vitio laborent, ictu leviori ferientur, si plaga dividatur in plures.

Quod si ergo hoc vitium variâ clade per Orbem grassetur, nequaquam ei parcendum, sed omnium linguis converterandum est, ut vel cadat omnino, vel saltem incipiat cadere. Quod si jam emigraverit ab Orbe, damnatum longo exilio, ne sic quidem de eo silendum est, nam tanto ampliore gratiarum actione opus est, quanto clariùs agnoscimus quam grande malum effu-

Tom. I.

B gerimus. Ita pergitur: & quia ADVLATIO plerunque à titulis exordium sumit, ita nos, ad vitii genium, principio suis adulatores titulis ornabimus.

Adulato-
rum tituli.

§. I.

PRIMUS adulatorum titulus: NVTRICES DIABOLI. Nutrices sunt. Ancillæ infantaria, seu, geraria, dum cunas agitant, plerunque etiam capiant, quò citius & suavius infantem sopiant: Sic & adulatores non laudanda laudant: hoc grato sed maligno cantu & in soporem dant eos, quos blandissimis verbis velut in cunas condunt, movent, & accinunt. Nutrices, cum infans cadit, dictitare solent, bona fortuna cecidit: Adulatores ea quæ acriter forent perstringenda, in benignos & mites sensus trahunt, fortunæ favores ubique largissimè commendant precanturque:

quidquid calcaverit hic rosa fiat.

Persue-

Sed, quemadmodum provectus jam ætatis homo, nutrices lac sugere nimium erubescat, sic homo cautus jure verecundetur adulatorio hoc lacte pasci. Salomon monens: *Fili, inquit, si te lactaverint peccatores, ne acquiras eis.* Prov. c. x. v. 10.

Alter titulus: AVES GAVIÆ sunt adulatores. Solve- rat Sicilia Rex Alphonfus, uti Panormitanus memorat, cumque navem regiam aves, quas Gaviæ vocant, facto agmine circumvolitarent, rex sermonem de iis ingressus: Hæ aves, inquit, ex se tam officiosæ non sunt, ut gest. Alph. hunc nobis honorem deferant velut comitando, sed Plin. lib. 10. expectant dum aliquid projiciatur: ubi projectum quid cap. 32.

D fuerit ad prædam, celerrimè id rapiunt & diffugiunt. Mox firmiore vultu Alphonfus ad suos versus: His avibus, inquit, aliquot è meis sunt simillimi; hiant ad quænera, expectantque, dum dederis, & verò etiam inter se litigant quis maximam partem trahat. Ubi præda in manu est, ab obsequiis se subducunt, nec redeunt nisi nova munera esuriant.

Tertius: CANES sunt. Adulatores beatus Gregorius: Canes canibus confert, Lazari ulcera lingentibus. Hi corporis abscessus aliquantisper molli linctu refrigerant, non tamen sanant. Nec aliter solent adulatores, quos eodem nomine insigniens Alanus, Palatinos canes appellat. Insignissimè de his Hugo Victorinus: *Adulator, inquit, amicus est in officio, hostis in animo, compis in verbo,*

D d d

turpis

4. Corvi
sunt.
Aliis Ari-
stippus fuit.

Valer. Pier.
hieroglyph.
mihi p. 521.

Olaus Ma-
ginus lib. 5.
cap. 15.

Horat. lib. 2.
sat. 5.
5. Locustæ
sunt Ægy-
ptiæ.
Greg. lib. 30.
mor. cap. 20.

Adulato-
rum lex &
voces.

Martia's
lib. 2. epi-
gram. 24.
Esth. cap. 1.
v. 18.

6. Stellio-
nes sunt.
Prov. c. 30.
vers 28.
Plin. lib. 30
cap. 10.

Effrētē, graviter, citō, nequiter, enge, beatē.
Ita olim Strato ad Demetrium : Quidquid rex ju-
bet, id & erga Deum sanctum, & erga homines iustum
est. Nec aliter assentatores Affuerit : *Iusta est indignatio*
Regis. Eō progreditur adulatio, quæ filios suos ad eō
omnem obediendum dociles fingit, ut fuerint qui Do-
mini sui falivam lingere non reculant. Tales habuit
Dionysius rex assentatores, qui expuenti faciem con-
spiciendam obvertebant. Neclat hoc. Spūta etiam quæ
projecisset, lambebant, & quæ sibi melles dulciora videri
ajebant. O verē locustas, non homines !

§. II.

Decimus : OLEI VENDITORES vocat Gregorius
adulatores. Precatur David : oleum peccatorum non im-
guet caput meum : Corripit me iustum in misericordia & in-
terabit me. Prudentes virgines ridebant fatuas, & re-
batur, ad vendentes & emite vobis. Probè fuistis dum laudem
tulistis, oleum vobis vendebant, qui vos laudibus in ca-
lam extol-

lum extollebant: ite jam ad illos, ite, & notum vobis oleum emite. Hoc ipse explicans Augustinus: *Falsa laus adulatio est*, inquit, *falsa laus adulatoris, hoc est oleum peccatoris. Propterea & homines, cum falsâ laude aliquem irriserint, hoc etiam de illo dicitur: Vixi illi caput. Amate ergo argui à justo in misericordia; nolite ergo amare laudari à peccatore cum irrisione. En, oleum peccatoris, laus adulatoris.*

Sed apage hoc oleum. Nos Christiani, cicada sumus, quæ oleo sparâs moriuntur, aceto tinctæ reviviscunt: adulatio per fastum occidit, castigatio per Humilitatem vivificat. Sed & diabolus Dei simia extremam unctionem habet Adulationem, hac inungit non tantum mortuos, sed & mortuos.

§. III.

Vndecimus: *FIGULI* sunt, sed mendaciorum. Sciunt hi figuli lucum suum omnigenis coloribus induere, ut nolum videatur, sed gemma Quintiliano ars maxima est, artem celare posse, quod hi sciunt eximè; harum arum magistri sunt, qui nigrum in candida vertunt, qui lucida regunt obscuris, uti pictores, idque faciunt eâ dexteritate, ut non notentur esse tales, quales revera sunt. Scitissimè norunt hi figuli ollas suas incrustare pictis ac nitidis verbis: labra & frons amicis loquuntur, intus fortassis estuat odium. Agathoclem Regem figuli filium memorant fictilibus cenasse, & regium abacum onctasse luto, sed eleganter incrustato. Figlinas has elegantias exactissimè callent adulatores: assentiuntur, laudant, annuunt, mulcent, applaudunt, omnibus omnia sunt, sed aliter quam divinus Paulus fuerat. Nam ut ille idem figulo natus Agathocles è pelluvio variarum sordium receptaculo Deum conflavit subitâ metamorphosi: ita hi mendaces figuli è muscis aquilas, è cuniculis elephantos efficiunt, ad omnem oris varietatem projecta mancipia.

Duodecimus: *FRATRES DIABOLI* sunt. Hoc adulatoribus nomen tribuit Augustinus, qui, *Tales*, inquit, *mendacia diligunt, veritatis destructores, odiorum inventores, Satanae mediatores, Dei persecutores, FRATRES DIABOLI*: Vix verò fratres, si verberamini à lingua dolosa, humilis & tranquillo animo dicite: Domine libera animam à labiis iniquis, & à lingua dolosa. Hos lingue dolos, si ullus, certe David expertus est in Saulis & Achis regum aula. Diabolus adulatorem corypheus, cum Christum triplici aggressu sternere non posset, subtili adulatione superare conatus est: Quid mihi, exclamat, & tibi, fili Dei summi? Nam modo, inquit Chrylogogus, non ut obsequens & devotus hic adoras, sed ut adulator, evadere cupiens panem, prædam perdere perire scem. Credit infelix, ut eum quem tentatione vincere, quem muneribus nequivit inspicere, adulatione possit subjugare.

Verum licet adulatores nemo non oderit, & his titulis dignissimos censcat, pæne tamen ab omnibus etiam amantur: iidem & hostes sunt omnium & amici. Et quamvis adulator unus decem habeat adversarios, id tamen ille non curat, modò uni, cui vult, placeat. Quam Christus hoc genus hominum oderit, satis ostendit Joannem laudaturus: nam tum demum Joanni laudem impertitus est, postquam Joannis discipulos à se dimisit; sanè non more nostro, qui coram & in os laudamus, aut eos auditores quarimus, quos laudato familiares scimus. Dei mater, Virgo beatissima, nunquam sic terita est, quam cum Angelus ordiretur illius laudes recitare. De Virginis filio Hieronymus: Christus, inquit, *et si pauperimus, nulli tamen adulari voluit, ideo in urbe hospitium reperire non potuit, fors illud querere debuit apud pecudes.*

Christum in hoc æmulari studuerunt magni principes. Sigismundus Imperator (res nota) uni è proceribus nimias laudes in se congerenti alapam inflixit, dicto addito: Cur me mordes adulator? Cumque sapius adulatorum se hostem profiteretur, Brunenius Neronensis, facetus & ceteris cordatior aulicus, captâ occasione sermonem blandè interrumpens: Putabam, inquit, Ma-

jestari tuæ hoc genus hominum maximè placere. Cui Imperator: Vincis sanè, ait, & sæpe quos singulariter cavendos dicimus, iis plurimum adhaeremus: nam neque tu tanto tempore mecum fuisses, nisi meis moribus abblandiri assuevisses. Exemplum præsigne Sigismundi; nec minùs illustre Ladislai, qui assentatores colaphis etiam solebat donare. Ejus rei causam rogatus: Percutientes me, aiebat, reprecutio. His jucundius & pæne severius palpationem castigavit Alexander Rex Macedo. Librum scripserat de Alexandri rebus gestis Aristobulus, in eo multa supra fidem confinxerat, & ut laboris laudem ferret, in navigatione illum, audiente rege recitavit. Rex palpationi tam crasse indignatus, raptum è manibus librum in Hydaspem fluvium projecit cum dicto: Te sic mergere deberem, tu hoc balneo dignior esses. Prudentissimè Carolus V. Imperator verè laudandus, vel etiam ob hoc ipsum, quod ipse suas laudes minùs benevolè audierit. Parisiis oratione disertâ publicè laudatus, oratori respondit: Grata mihi est affinis regis in me benevolentia; sed laudes tuæ, non qualis sim, sed qualis esse debeam, me docent. At sicut vix ulla virtus, aut laus est in quâ sibi locum non vendicet Aragonum Rex Alphonsus, ita nulli superiorum principum cedit generosissimo in adulatores concepto odio. Ejus judicio novum palpatoribus titulum assigno, & is est

Decimus tertius: *LUPES* esse adulatores, dicere solebat rex Alphonsus. Nam sicut lupi tucillando & scalpendo asinos, prædam sibi eos faciunt, sic assentatores in perniciem aliorum intenti, blanditiis & mendaciis in amicitiam se insinuant, ut eam corrumpant. Quid, quod occulti adulatores plerumque simul obtrektatores occulti sunt, & verè lupi ad alios lacerandos nati. Quo genere hominum quæ pestis sit exitialis, non video. Jure igitur ab omnibus reprehenditur assentator, & aliena subsequens verba, paratus ad falsâ laudator, ut non immerito divus Gregorius hanc hominum faciem alio etiam titulo afficiat, qui sequitur.

Decimus quartus: *SCORPIONES* sunt assentatores. Dilucidè Gregorius: Adulator, inquit, *Corpio est, qui palpando incedit, sed caudâ ferit.* Præclare monens Salvianus: Non te moveant, inquit, blandimenta eorum; venena tibi sunt. Non attendas adulationes: gladii sunt, ferres pejores. Illos cuncti vident, hos incauti non vident: illi quia aperte saviunt, evitantur; isti tom. 3. con- quia occultè insidiantur, occidunt; illi qui ladi velint, nemo est, qui tangitur, corquetur, isti qui occiditur, delectatur: fuge ergo hoc malum, fuge assentationes tibi insidiantes, fuge obsequelas tibi noxias: ista sunt officia quæ te jugulant. Demum

Decimus quintus: *DIABOLI HISTRIONES* sunt adulatores. Tota palpatorum factio comœdia est. Ergo comicos hos actores bene noveris; hoc cuivis illorum perpetuò in ore est:

his ultro arrideo

Et eorum ingenia admiror simul:

Quidquid dicunt, laudo; id rursum

Si negant, laudo id quoque.

Negat quis, nego; ait, ajo &c.

Denique imperavi egomet mihi omnia assentari.

Hic talis pulcherrimè novit, vultum induere alienum, varias affectuum alternare facies, & nunquam non insidias parare incautis auribus. Et quamvis histriionem se neget adulator, re tamen & moribus planissimè faretur. An non hæc

Natio comœdia est: Rides: majore cachinno

Concutitur, flet, si lacrymas conspexit amici,

Nec dolet: igniculum si bruma tempore poscas,

Accipit endromidem. Si dixeris, estuo, sudat.

Pessima comœdia, quæ tam spectatori nocet, quam actori. Hanc fabulam festivè ludit qui cecinit:

Mentiris, credo: recitas mala carmina, laudo:

Cantas, canto: bibis, Pontiliane, bibo.

D d d 2

§. IV. Prisci,

In vitâ ejus-
dem Cyr.
& alii.

Adulatore
non est pe-
stis exitia-
lior.

14. Scor-
piones sūt.
Greg. lib. 1.
in Ezech.
cap. 9.
Salvian.
isti tom. 3. con-
tra avarit.
isti se ferè sine.

15. Diaboli
sunt hi-
striones.

Terentius in
Eunuch.

Juven. sat.
3. v. 100.

Martia. lib.
12. epig. 33.

PRisci, quicumque inter eos animi melioris, extremè oderunt hanc aurum & labem & pestem. Petiit quid iniqui Antipater à Phocione, sed petiit iure amicitia, cui promptè Phocion: O Antipater, inquit, nō potes Phocionem & amicū habere, & adulatorē. Nec min⁹ in hoc liber Philoxenus, qui maluit eliminari aulā, & in lapidicinis sudare, quā Diogenes olere victitare quā parafitari, cūque eum Syraculis Aristippes ad fontem olus lavantem cerneret: Si Diogenes, inquit, veller uti regibus, ista non esset. Cui mox Diogenes: Si tu ista comedere velles, Dionysio non adulareris, malleſque homo esse, quā regis canis. Atheniensē certe in hoc tam severi, ut Demadem huius vici infimulatum decem talentis mulctarint, caput verò abstulerint Timagorā, quod is Darium regem ritu Persico, prono corpore salutasset. Quod salutationis officium, adulationem interpretatus est senatus, censurisque unius civis humilibus blanditiis, suæ totius urbis decus Persicæ dominationi submissum. Plutarchus adulationem similem esse ajebat Panopliæ pictæ, quæ delectaret quidem, non tamen defenderet. Sed hoc magnates sæpe non satis capiunt, nam

Valer. Max.
lib. 6. cap. 3.

3. Reg. c. 18.
v. 19.

3. Reg. c. 22.
v. 6.

Ibid. v. 8.

Capitol. in
Gordiano
Im.
Curt. lib. 8.

Sen. lib. 6. de
benefic. c. 30.

Ita Ludov.
de Malven.
da, in specu.
lo Princip.
Seneca epist.
45.

Veritas paucos delectat, plures assentatio.
Rex Hebræus Achab, octingentos quinquaginta viros habuit, qui prophete seu theologi videri volebant, reipsa omnes regis adulatōres erant. Quadringentos ex his Achab in consiliū adhibuit, quævisque num susceprum bellum videretur æquum? æquissimum, omnes respondēbant, quin & victoriam audacissimè promittebant: *Ascende & dabit eam Dominus in manu Regis.* Unus atque unic⁹ & solus Michæas huic tanto adulatorum agmini constantissimè contraxit, & quantò magis illi clamabant: *Ascende, vinces, ascende: tantò magis suadebat iste: Quiesce, vinces, quiesce.* Sed potentior fuit vox adulatorum. Michæas pro sincerissimo consilio pessimam gratiam tulit: *Ego odi eum, ait Achab, quia non prophetat mihi bonum sed malum;* huic gratiæ accesserunt colaphus & carcer. Hæc præmia veritatis.

Miserus olim principum virorum Julius Capitolinus: *Miser est, inquit, Imperator, apud quem vera reſentur.* Et Horidus ille Alexandri encomiastes Quintus Curtius: *Perniciosa, inquit, adulatio, perpetuum regum malum est, quorum opes sapius quā hostis everit.* Ergo desinamus quætere, ubi adulatio nascatur & educetur? Plerorumque omnium responsum est, pulchrum hoc monstrum & nasci, & adoleſcere in aulis, ubi certamen est, & unum pane omnium officium, una contentio, quis blandissimè fallat, ubi nemo ferè ex animi sui sententiā suadet dissuadetque. Seneca ore libero: *Monstrabo tibi, inquit, cuius rei inopia laborent magna fastigia, quid omnia possidentibus desit. Scilicet ille qui verum dicat, & hominem inter mentientes stupentem, ipsaque consuetudine pro rectis blanda audiendi, ad ignorantiam veri perductum, ynduct à consensu concentus, falsorū.*

Dicas: Ergo ad me hæc nihil: aularum proprium est hoc malum, atque si Grammaticis credimus, adulatio idem quod adaulatio: & sunt nostro ævo qui adulationem moschum aulicum vocent; ergo sunt prius dicta, me non feriant. Ego verò, mi Christiane, cum Seneca hic sentio, nec ambigo, quin pro suā quemque porzione adulatio infatuet: quā enim similis est amicitia? Non imitatur tantū illam, sed vincit, & præterit: apertis & propitiis auribus recipitur, & in præcordia descendit, eo ipso gratiosa, quo lædit. Hanc similitudinem, non tantū plebei, sed & viri principes agrè dignoscunt. Ubi que pro amico blandum inimicum reperias, qui vitia tibi sub virtutum nomine commendet.

NEque palatia tantū, sed & tuguria suos habent adulatōres, quibus, etiam si bene caveris, par non

eris. Habent hoc in se naturale blanditiæ ubique venales, etiam cū reſiciuntur, placent: sæpe exclusæ, novissimè recipiuntur. Nimirum Herculana scabies jucunda. Crispus Passienus solebat olim dicere: adulationi nos opponere, non claudere ostium, quæ & plebis & principum domos penetraret, sed horum maximè. Itaque, mi homo, non nega te penitus immunem ab hac peste vivere; & hoc etiam Aristoteli crede, detestabile esse non tantū adulari, sed & adulationem recipere: quod altera dissimulatione fiet evidentius. Coronidem nunc addo istam, non obiter notandam.

Illud nos præcipue impedit, quod citò nobis placeamus: si invenimus qui nos bonos viros dicant, qui prudentes, qui sanctos, agnoscimus benevolè. Et sæpe modicā laudatione contenti non sumus; quidquid in nos adulatio sine pudore congestit, tanquam debitum prendimus: optimos nos esse aut sapientissimos affirmantibus benignè assentimur, cū sciamus illos sæpe mentiri.

*Quid, quod adulandi gens prudentissima laudat
Sermonem indocti, faciem deformis amici,
Et longum invalidi collum cervicibus aquat
Herculis, Autem procul à tellure tenentis.*

Aded autem indulgemus nobis, ut laudari velimus in nobis illud, cui contraria cū maximè facimus. Sequitur itaque ut ideo mutari nolimus, quia nos optimos esse credimus.

Alexander Rex Macedo, cū in Indiā vagaretur, & agentes nec finitimis quidem satis notas, bello vastaret, in obſidione cuiusdam urbis dum circuit muros, & munimenta contemplatur, sagittā ictus est, ille nec obligatus quidem vulnere haud segnius destinata exequetur. Cū verò crus faucium penderet, & cruore frigescens vulnus aggravaret dolorem, dixisse fertur: Se quidem Jovis filium dici, sed corporis egri vitia sentire. Idem nos faciamus: cū pro suā quemque porzione adulatio infatuet, dicamus: Vos quidem me prudentem & virtutis natum dicitis; ego autem video quā multa inuria concupiscam, nocitura optem; ne hoc quidem intellego quod animalibus fatietas monstrat, quis cibo debeat esse, quis porioni modus, quantum capio, adhuc nescio. Prius ergo, quis sim, nosse me dicam, quā laudantium voces admittam.

CAPVT II.

ADVLATIO, & Adulatōres melius depinguntur, simul exponitur quā istud adulandi artificium nostro ævo sit excultum & subtile.

HIPPOCRATES Præful Augustinus: Duo, inquit, sunt generis adulatorum, vituperantium & Adulantium. Vituperantium sequitur lingua Adulatoris, quā manus interſectorū. Vituperantium genus hostis fuge. Ille savor, iste blanditur, uterque malus. Ille iracundus est, & iste in laude subdolosus est: ille reprehensor est, iste in laude subdolosus. Cave utrumque, contra utrumque ora. Sunt qui norint tantū mulcere & lambere; alii, qui tantū mordere & radere; isti convitiis & obſtinationibus, illi encomiis & laudibus nos aggrediuntur. Pulchre Bernardus: *Levis quidem res sermo, inquit, quia leviter volat, sed gravis viter vulnerat: leviter transit, sed graviter urit: leviter penetrat animum, sed non leviter exit: profertur leviter, sed non leviter revocatur: facile volat, atque ideo facile violat charitatem. Lingua lingit adulando, mordet detrahendo, attrahit mentiendo, ligat, & ligari non potest: labitur ut anguilla, penetrat ut sagitta; blanda est & subdola, & parata ad exhaustiendā bonā, & mifcenda mala.*

Interrogatus olim Diogenes, quæ bestia venenatissimos aut nocentissimos haberet dentes? Si, inquit, de feris animalibus quæras, est obſticator: si de mansuetis, est adulator.